

מ"ת 55820/06/14 - מדינת ישראל נגד ז. א.

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 55820-06-14 מדינת ישראל נ' א.(עציר)
בפני כב' השופט אמיר דהאן
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב ז. א.(עציר)

החלטה

בפני בקשת המאשימה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו .

המשיב, ז. א., יליד 1966 ,... מהעיר שדרות, נעצר ביום 24/06/2014 והוגש כנגדו כתב אישום ביום 29/06/2014.

כתב האישום:

כתב האישום מייחס למשיב כי ביום 24/06/2014 בסמוך לשעה 22:00 לאחר וויכוח בין המשיב למתלוננת, הלכה ו מ לשירותים ובעודה עושה כן, נכנס המשיב לשירותים והיכה אותה בפניה. עקב התקיפה נפלה מ לרצפת חדר השירותים כשהאסלה נותקה ממקומה ואז אחז בידה וניסה לנשוך אותה והיא נחבלה כן שנגרם לה סימן נשיכה אדום בזרוע ידה השמאלית. בהמשך אמר שאם צריך הוא יהרוג את מ וכי אם המשטרה תיקח אותו אז הוא ירצח אותה.

במועד אחר הואשם המשיב כי סטר למ.

ראיות לכאורה בשלב המעצר עד תום ההליכים - המסגרת הנורמטיבית:

בדיקת חומר הראיות בשלב המעצר עד תום ההליכים משמשת לשלוש תכליות :

ראשית : על פיו נקבעת מידת ההסתברות שהנאשם ימצא אשם.

שנית, על-פי אותו חומר ראיות נקבע אם קיימת עילת מעצר ואיזו עילה .

שלישית, החומר האמור משמש גם כראיה העיקרית שעל פיה מחליט בית המשפט אם אפשר

להסתפק בחלופת מעצר.

מלאכתו של בית המשפט בבדיקת הראיות לכאורה בשלב זה היא מורכבת ומבוססת על אומדנאות ועל עדים שלא נשמעו בפניו, בית המשפט אינו מצווה לקבל באופן מכני את כל הראיות בכתב המצביעות על אשמת הנאשם כאילו הנאמר הוא אמת ומשקלו מלא ולדחות את הראיות המזכות כראיות שאינן מתאימות לשלב זה של ההליך.

פסיקת בית המשפט העליון בנושא היא מורכבת יותר ועוסקת בתמונה כוללת של ראיות והערכתו של פוטנציאל סביר להרשעה. גם התוצאה המתקבלת אינה בהכרח בינארית אלא מצוייה על רצף של הערכת סיכויי הרשעה ובקיעים בחומר הראיות המכונים בפסיקה **"ספקות מובנים"**.

אף שנתקבל בסופו של דבר מבחן ה"סיכוי הסביר להרשעה" של כב' הנשיא ברק ונדחה המבחן של "הספק הסביר" שהציעה כב' השופטת דורנר עדיין נדרשת זהירות יתרה בבחינת חומר הראיות הכולל עדויות סותרות.

ספק מובנה, אף אם אינו מכרסם בראיות עד כדי שלילת הסיכוי הסביר להרשעה, עשוי להביא, אם לא לשלילת סף הראיות לכאורה הרי שיביא להעדפת חלופת מעצר מקום שלא הייתה מועדפת בהינתן תשתית ראייתית חזקה יותר.

עמד על כך בית המשפט העליון בהלכת זאדה :

14. נקודת המבט של השופט, המכריע בשאלת המעצר עד תום ההליכים, היא כוללת. עליו לעיין בחומר החקירה כולו, לרבות חומר החקירה התומך בעמדת הנאשם. אין עלי לצמצם עצמו לחומר הראיות המפליל בלבד. עליו לפרוס לפניו את מלוא התשתית הראייתית כפי שזו מופיעה בחומר החקירה, לרבות ראיות ההגנה אם על יסוד חומר החקירה הכולל - כפי שהוא נתפס בשלב המעצר עד תום ההליכים - אין סיכוי סביר להוכחת האשמה בסיום המשפט, אין בסיס להיווצרותה של עילת מעצר. על-כן, אם עולה מתוך מכלול חומר החקירה כי קיים כבר עתה כירסום של ממש בגירסת התביעה, באופן שאין סיכוי סביר להרשעת הנאשם בסוף המשפט, לא מתקיימת הדרישה בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. עמד על כך השופט שמגר בצינו כי בשלב המעצר ... עליו להעריך סיכויים. עליו להניח הנחות באשר לאמון ולמשקל. עליו להיות מודע לאופי הלכאורי של החלטתו. בדיקתו היא מעצם הדברים כללית וכוללנית..... היעדר מימצא בדבר מהימנות מוסר האמרה אינו מוביל למסקנה כי כל האמרות הן שוות מעמד ושוות משקל..... הבחינה הראייתית אינה "טכנית" ואינה "סכמאטית". בית המשפט צריך לבחון את הפוטנציאל הראייתי הטמון בחומר החקירה. הוא צריך לבחון את מהותן הפנימית של הגירסאות ואת מידת הסתירות הפנימיות המצויות בהן. הוא צריך להעריך את ה"עיבוד" שחומר "גולמי" זה יעבור במהלך המשפט. על יסוד כל אלה עליו להחליט, אם קיים כיום סיכוי סביר זהו הליך נפרד ומיוחד, שבו נבחנת שאלת הראיות לכאורה להוכחת האשמה בסוף המשפט.

לענין הסתירות הוסיף וכתב כב' השופט בך שם כך :

"אך אם השופט מגיע למסקנה כי עדות מסוימת, אם כי מפלילה היא לכאורה את הנאשם, אין היא עונה על דרישות ההיגיון הבריא או ניסיון החיים, או שהיא מהווה עדות כבושה ללא הסבר סביר, או שהיא עומדת בסתירה מהותית לאמרות אחרות של אותו עד, או שקיימת ראייה בדבר הבעת כוונתו של עד התביעה המרכזי להעליל עלילה על הנאשם, והשופט מגיע על סמך כל אלה למסקנה כי אין סיכוי סביר להוכחת האשמה, כי אז נקבעת עמדתו זו על סמך שיקולים הנוגעים להערכתו הלכאורית בדבר "משקל הראיות ואמינות העדים".

עוד צוטט בעניין הסתירות ב"ש 322/80 **מדינת ישראל נ' אוחנה**. ונאמר כי בית המשפט :

יבחן בין היתר, אם אין סתירות או פירכות הגלויות על פניהן, או אם אין ליקויים בסיסיים בהצגת הדברים ובהגיונם, שיש בהם כדי להפחית באופן מהותי ממשקלם הלכאורי של הראיות..."

אכן, משנדחה מבחן הספק הסביר שהציעה כב' השופטת דורנר בבש"פ זאדה הנ"ל, הרי שמציאת ספק סביר בחומר הראיות הכולל - אין די בה כדי לשלול את הסיכוי הסביר להרשעה.

כב' השופטת דורנר עמדה על הפער הלוגי בין נטלי הוכחה שונים בשלב הראיות לכאורה ובשלב המשפט, ולעניות דעתי שלי היה הצדק עימה, אלא שדבריה לא נתקבלו להלכה ולא עוד אלא שההלכה בדבר נטלי ההוכחה השונים במעצר עד תום ההליכים ובהליך העיקרי השתרשה בבית המשפט העליון והיא כמובן הלכה מחייבת בבית משפט זה .

אלא שבית המשפט העליון איזן ומיתן במקצת את המבחן של "**סיכוי סביר להרשעה**".

פסיקת בית המשפט העליון שאחרי הלכת זאדה הכירה ב"מקבילית כוחות" בין עוצמת הראיות לכאורה ובין מידת ההגבלה על חירות הנאשם ונקבע כך [בש"פ 5564/11 - פלוני] :

ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר. ולהיפך, ככל שהראיות לכאורה חזקות וחד-משמעיות יותר, ובהתקיים שאר התנאים להורות על מעצר, כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר.

הלכה זו, אשר אסמכתאות רבות לה מצוין בית המשפט העליון ב- בש"פ 5564/11 - פלוני הנ"ל מתייחסת לתכלית השלישית של בחינת הראיות לכאורה .

ראיות לכאורה :

אמרתה הראשונה של מ בדו"ח הפעולה:

בדו"ח הפעולה של השוטר יוסף איינאו מתאר השוטר כי הגיע למקום, מצא את מ בחוץ והיא אמרה לו שהמשיב גרר אותה בכוח והכניס את ראשה לאסלה. המשיב היה בבית ומסר כי התווכח עם אשתו אך לא הרביץ וכי היה ביניהם ריב על דבריה של האישה על גבר אחר.

אמרתה השניה של מ מיום 24.6.14:

באמרתה מיום 24.6.14 פירטה מירוצ'ניק כי המשיב נכנס לשירותים, הניח את ידו על לחיה ודחף אותה על הרצפה, היא נפלה על הרצפה וגם האסלה נפלה על הרצפה כי היא הייתה גם ככה מנותקת ואז נתן לה המשיב סטירה באוזן ימין. כן ציינה מירוצ'ניק כי אין לה סימנים ולא כואב לה דבר.

אמרתה השלישית של מ מיום 25/06/14

החוקר מטיח בו מ את תלונותיו של המשיב כי היא מכה אותו באופן קבוע וכן כי בשבוע שעבר תקפה אותו עם מקל

עמוד 3

מברזל. החוקר הציג בפניה תמונות בהן נראות חבלות בגופו של המשיב. יש לומר כי חבלות אלו הוצגו גם בפני בית המשפט. מ טוענת כי אין לה כל קשר לאירוע, ואיננה יודעת מהו מקור הפגיעות שהציג המשיב. היא הוסיפה ואמרה כי גם לה יש סימנים כחולים בידיים מהעבודה. כשנאמרה לה גרסתו של המשיב כי המשיב לא תקף אותה, והיא רק נפלה בשירותים ובקשה את עזרתו ענתה כי הוא משקר, והיה זה המשיב נתן לה מכה והיא נפלה עם האסלה.

אמרתה הרביעית של מ מיום 26.6.14:

באמרתה מיום 26.6.14 פירטה מ כי נכנסה לשירותים והשאירה את הדלת פתוחה כשלא היה חשמל, היא נפלה מהאסלה מחמת ש"דפק לי מכה בפנים" אך ציינה כי האסלה לא הייתה מחוברת לרצפה. כן ציינה כי יש לה סימן ביד שנוצר כי המשיב רצה לנשוך אותה.

אמרות המשיב:

המשיב באמרתו מיום 24.6.14 אמר כי שמע את מ צועקת, נכנס לשירותים וראה אותה על הרצפה כי יש אסלה מתנדנדת וניסה להרים אותה והיא נפלה פעמיים. באותו יום היה ביניהם ויכוח קשה על דבריה של מ בעניינו של גבר אחר ובשבוע לפני זה היה ויכוח על דבריו של המשיב בעניינים של יחסי אישות. המשיב הדגיש כי לא ברח והמתין לשוטרים שהגיעו.

המשיב הציג חבלות משמעותיות על גופו מתחת לעין שמאל, יד ימין, רגל שמאל וכתף ימין. חבלות אלה צולמו גם ע"י בית המשפט. על ידה של מ צולם סימן נשיכה.

מסקנות בעניין ראיות לכאורה

מצאתי כי אמרותיה של מ רצופות בסתירות וכי סתירות אלה לבדן עומדות במבחן שהציב בית המשפט העליון בב"ש 322/80 **מדינת ישראל נ' אוחנה**. סתירות אלה גורעות באופן משמעותי מן הסיכוי הסביר להרשעתו של המשיב.

המתלוננת משנה את פרטי תלונתה מדי גרסה ודבר זה מהווה ליקוי בסיסי בהצגת הדברים, בהגיונם, ומצטרף לגרסת המשיב ולחבלות הקשות אשר הציג.

הפרטים המשתנים הינם באופן ביצוע ההכאה ובעניין הסימנים ומקורם, וכן פרט שאותו אמרה המתלוננת לשוטרים ולא חזרה עליו אח"כ באמרותיה בעניין תקיפתה באמצעות הכנסת ראשה לאסלה.

כך פעם אחת אומרת המתלוננת כי המשיב דחף ראשה לאסלה, פעם נוספת אומרת כי "דפק לה מכה בפנים" ואז נפלה עם האסלה ופעם שלישית אומרת כי המשיב הניח את ידו על לחיה ודחף אותה אל הרצפה ואז נפלה עם האסלה.

וכן בעניין הסטירה שאינה מוזכרת כלל בתלונת מלשוטרים במקום, אינה מוזכרת באמרתה השניה ומוזכרת באמרתה השלישית ואינה מוזכרת באמרתה הרביעית. עניין הנשיכה מוזכר רק בכיתוב על צילום ולא באמרות ואכן לא נכלל בכתב האישום.

אשר על כן אני קובע כי הראיות אינן מגלמות סיכוי סביר להרשעה בהיותן נגועות בספקות מובנים.

מסוכנות המשיב לעניין צו לפי סעיף 44 עד 48 לחסד"פ מעצרים

סברתי כי אף שהראיות לכאורה לוקות בספקות מובנים הרי שיש להבטיח את התייצבותו של המשיב להליכים נגדו וכן יש להרחיק את המשיב מהמתלוננת ולהבטיחה באמצעות תנאים מגבילים.

בין השאר מסקנתי זו נובעת מכך שבעברו הפלילי של המשיב הרשעה יחידה בעבירת אלימות יחידה אשר ביצע בשנת 2012.

הייתה זו עבירת אלימות כלפי בת זוג ועובדה זו לבדה מבססת מסוכנות מסוימת של המשיב. מסוכנות זו יש להבטיח בתנאים מתאימים ואשר על כן אני מורה על שחרורו של המשיב בתנאים הבאים:

1. המשיב יורחק מן העיר אשקלון עד ליום 1.9.14.
2. המשיב יפקיד סך של 2,500 ₪ כערובה להבטחת התייצבותו וכערובה מפני ביצוע עבירות.
3. המשיב לא יהא בשום קשר טלפוני, אלקטרוני או אחר עם המתלוננת ו מולא יתקרב אליה או אל מקום מגוריה עד לתום ההליכים נגדו.

מטרת הערבויות והפיקדון להבטיח עמידת המשיב בתנאי השחרור וכן במפורט להלן:

- **התייצבותו לדיונים בביהמ"ש.**
- **התייצבותו לריצוי עונש מאסר, ולסיום ריצוי עונש מאסר המרוצה בעבודות שירות- אם יוטל בתיק העיקרי.**
- **תשלום קנס ו/או פיצוי אם יוטלו בתיק העיקרי.**
- **הבטחה מפני ביצוע עבירות נוספות**

מוסבר למשיבים ולערבים כי כל הפרה של תנאי מתנאי השחרור תקים עילת מעצר ללא צורך בקיום דיון, וכן עילה לחילוט הערבויות.

זכות ערר בתוך 30 יום .

ניתנה היום, ח' תמוז תשע"ד, 06 יולי 2014, בנוכחות הצדדים.